

**DE IDEOLOGISCHE EN RELIGIEUZE ONTWIKKELING
VAN MOHAMMED B.**

**DESKUNDIGENRAPPORT IN DE STRAFZAAK TEGEN MOHAMMED B. IN
OPDRACHT VAN HET OPENBAAR MINISTERIE OPGESTELD VOOR DE
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK AMSTERDAM**

**DOOR PROF. DR. MR. RUUD PETERS
(MEI 2005)**

Het is slechts een kwestie van tijd voordat de ridders van Allah het Haagse Binnenhof naar binnen marcheren en in het middenplein de vlag van TAWHEED zullen ophijsen. Ze zullen (insha'Allah) het parlement omdopen tot Shariah rechtbank en de voorzitters hamer zal het Islamitische vonnis bekrachtigen. Uit het torentje van Kok zal (insha'Allah) LA ILAHA ILLA ALLAH klinken en deze woorden zullen door de wind gedragen worden en zich mengen met andere woorden van lofprijzing, die van alle richtingen en windstreken samenkomen.
Mohammed B., maart 2004

1) Inleiding

In dit stuk zal ik aan de hand van de chronologische lijst van teksten geschreven of vertaald door B. (zie mijn *Overzicht van de teksten geschreven door B.*), zijn ideologische en religieuze ontwikkeling proberen te schetsen. Centraal staat daarbij de vraag hoe de ideeën en religieuze beleving van een goed opgeleide, geïntegreerde en maatschappelijk betrokken jongeman geleidelijk tot de overtuiging kunnen leiden dat het volgens de islam geoorloofd of zelfs verplicht is om bepaalde mensen doden. Ik probeer daarbij in dit proces de punten aan te geven waarop er aantoonbare veranderingen kwamen in B.'s opvattingen over de democratische rechtsorde en de geoorloofdheid van het gebruik van geweld.

Wetenschappelijke onderzoekers als Olivier Roy, die over de radicalisering van moslims in het westen hebben geschreven benadrukken dat veel jonge moslims hier trachten een zuivere islam te creëren, die zich onderscheidt van de sterk cultureel bepaalde islam van hun ouders. Zij hechten meer aan religieuze praktijken en opvattingen om hun eigen identiteit en groep te bepalen dan aan cultuur of etniciteit. Deze elementen zijn in de islam van B. ook duidelijk zichtbaar. In het voetspoor van de islamitische leiders zoals de Egyptenaar Sajjid Qoetb (gest. 1966) en de Indiase moslim Mawdoedi (gest. 1979), wier geschriften hij kende en voor een deel vertaald heeft, zocht hij naar een zuivere islam en naar de grenzen tussen theologisch correcte en verkeerde opvattingen en daarmee ook

naar de grenzen tussen goede en slechte moslims. De laatste worden gelijkgesteld aan ongelovigen (*koeffaar*, meervoud van *kafir*). Centraal in zijn beleving van de islam staat het begrip *tawhied*, de belijdenis van de eenheid van God. Dit is een theologisch begrip, maar het wordt gepolitiseerd wanneer men stelt, zoals B. na verloop van tijd doet, dat men alleen gehoorzaamheid verschuldigd is aan God en dat regeringen en rechters alleen gezag hebben als zij hun taak uitvoeren in overeenstemming met de goddelijke wet, de *sjarie'a*. Regeringen die dit niet doen worden *taghoet* genoemd, d.w.z. iets of iemand dat door moslims aanbeden of gehoorzaamd wordt ten koste van de verering en de gehoorzaamheid die God toekomt. Het gehoorzamen van zulke regeringen is in strijd met de eisen van de *tawhied* en dus polytheïsme, *sjirk*. De vorm van islam waarbij de begrippen *tawhied*, *sjirk* en *taghoet* zo'n belangrijke rol spelen, zijn doorgaans activistisch en militant. De zuivere islam moet uiteindelijk overwinnen en dat kan alleen als de aanhangers van deze leer daarvoor actie ondernemen, desnoods met geweld. In de ontwikkeling van B. kan men vaststellen dat dat activistische en militante karakter van zijn geloofsbeleving steeds meer op de voorgrond komt.

Deze strijd wordt in het kader geplaatst van een universele strijd van de Waarheid tegen de Leugen of van een het Goede tegen het Kwade, een strijd die al zo oude is als de mensheid. In het huidige tijdsgewricht is deze strijd echter steeds heviger geworden:

De strijd tegen de Waarheid is al sinds het bestaan van de mensheid in volle gang, alleen is het in deze eeuw en tijdperk nog nooit zo fel en massaal geweest als ooit tevoren. Het leger van de Satanische krachten hebben vandaag de dag overal hun monsters klaar staan om de mensen, die oproepen tot de compromisloze waarheid, op te pakken en levend te begraven in hun beestachtige kerkers. Sommige monsters gaan zelfs zo ver om de oproepers tot de waarheid in hun eigen woning te vermoorden. De massa, die gehypnotiseerd en verdoofd lijkt te zijn door het grote media offensief dat door de vijanden van de Islam is losgelaten op de geesten en zielen van de mensen, maken ook deel uit van een van de grote (on)zichtbare strijd. (Uit B.'s inleiding tot *Dit is de weg!*, 15-3-04)

Het ziet ernaar uit dat de kant van de Waarheid, de

islam, het onderspit gaat delven. Het gaat steeds slechter met de gemeenschap (*oemma*) van moslims in de wereld. De vijanden van de islam slaan overal toe en de leiders van de moslims spelen de vijanden in de kaart doordat ze de ware islam verdraaien:

De afgelopen jaren is er veel veranderd en het lijkt alsof de hele wereld op haar kop staat. We zien de vijanden van de Islam beetje bij beetje en stap voor stap werken aan de zichtbare destructie van de Islam. En degenen die zogenaamd namens de Islam en Moslims spreken laten dit oogluikend toe. Zij, die zich door middel van allerlei instellingen opwerpen als de belangenbehartigers van de Islam: als we goed naar hen kijken en luisteren dan kunnen we geen andere diagnose stellen dan dat zij het grootste kankergezwel in de Islamitische Ummah zijn. Zij, die het nodig vinden om de betekenis van de Islam te verdraaien en zich in allerlei bochten en wegen wringen om de ware betekenis van de Islam niet te hoeven uit te leggen. Moge Allah hen vervloeken. (Uit B.'s inleiding bij *De ware moslim*, febr. 2004)

De tegenstander is, in B.'s visie, het democratische staatsbestel en dus de hele westerse wereld. Democratie is gebaseerd op volkssoevereiniteit en is daardoor onverenigbaar met een islamitisch staatsbestel dat gebaseerd is op Gods soevereiniteit, d.w.z. de erkenning van het gezag van de goddelijke wet, de *sjarie'a*, en op de verwerping van door mensen gemaakte wetten. Democratie is volgens B. een politiek systeem dat berust op onderwerping van mensen aan mensen en als gevolg daarvan, op slavernij. Het goede nieuws is, volgens B., dat de democratie door twee factoren ondermijnd wordt: een toenemende bewustwording van het onderdrukkende karakter van democratische stelsel en de ontwrichting en chaos als gevolg van de "foplollies" van de democratie, t.w. de door de heersende klasse gestimuleerde mogelijkheden tot verslaving.

Het onderdrukkende karakter van het democratische stelsel zal steeds duidelijker worden en steeds meer mensen zullen de Waarheid gaan zien. Zij zullen een eind willen maken aan de slavernij die inherent is aan de democratie. In de volgende passage ("er [zijn] nog steeds mensen die zich niet van de intellectuele slavernij kunnen bevrijden") impliceert B. dat er ook mensen zijn die dat wel lukt:

Het democratische stelsel is aan het doodbloeden, haar rotte gezicht wordt met de dag steeds duidelijker. We leven in een wereld waarin de aanhangers van dit stelsel zich opwerpen als de meesters van alle andere aardbewoners. Waarin zij op deze aarde het exclusieve recht voor zichzelf eisen om andere aan hen te onderwerpen. Voorop van alle democratische landen is het verderfelijke America, het moederland en voorbeeld van het democratische systeem. Hoewel het met de dag steeds duidelijker wordt dat de democratie slechts een rookgordijn is om anderen als slaven te exploiteren, zijn er nog steeds mensen die zich niet van de intellectuele slavernij kunnen bevrijden; dat dit stelsel daadwerkelijk het beste is dat voor de mensheid is geschapen (beter dan de Shariah). (*Democratie.doc*, 13 oktober 2003)

De tweede factor waardoor de democratie ondermijnd raakt is het door de overheid toegelaten of zelfs gestimuleerde hedonisme, de verslaving aan genot. Koffieshops, bars, disco's worden cynisch gebruikt door bepaalde groepen om anderen uit te buiten, ook al gaan die hun ondergang tegemoet. Maar dit leidt tot grote maatschappelijke tegenstelling en uiteindelijk chaos:

Als we de moeder van alle Democratieën, Amerika, als voorbeeld nemen en de maatschappelijke statistieken (criminaliteit, geweld enz.) van dat land vergelijken met andere landen; dan kunnen we niets anders concluderen dat dit land door en door ziek is. Het is slechts een kwestie van tijd voordat de hele maatschappelijke orde in één grote chaos vervalt. (*To catch a wolf.doc*, 16-3-04)

De redding moet komen van personen die net zoals B. de Waarheid gevonden hebben. Zij worden overal vervolgd, maar uiteindelijk zullen ze overwinnen omdat dat Gods wil is. Maar actie wordt steeds urgenter omdat de tegenstellingen tussen Waarheid en Leugen, tussen het Goede en het Kwade steeds scherper worden. De strijd die nu gevoerd moet worden is anders dan voorheen. B. beschrijft de toestand van de wereld in welhaast apocalyptische termen als een vorm van eindstrijd die het Einde der Tijden inluidt:

De aarde beeft, de hemel huult en de windt raast als een bezetenen. Zoveel onrecht, zoveel ellende, zoveel pijn, zoveel tranen, zoveel moslimbloed dat elke dag de grond in vloeit. Het is moeilijk om niet bedroefd en moedeloos te zijn onder de bedelving van zoveel vreselijke beelden en berichtgevingen over onze broeders en zusters over de hele wereld. (*To catch a wolf.doc*, 16-3-04)

Er moet nu ingegrepen worden want anders zal het Kwaad en de Leugen overwinnen. Dit is de taak van degenen die het

zuivere concept van tawhied belijden (*muwahhidoen*) en bereid zijn om daarvoor de gewapende jihad aan te gaan (*moedjahidoen*). Indien ze sneuvelen zullen zij als martelaren in het Paradijs komen:

De Islam zal zegevieren door het bloed van de martelaren. Het zal haar licht verspreiden in elk donkere hoek van deze aarde en het zal het kwaad desnoods met het zwaard terugdrijven naar zijn duistere hol. Deze losgebarsten strijd is anders dan alle voorgaande strijden. De ongelovige fundamentalisten zijn ermee begonnen en Insha Allah zullen de ware gelovigen deze eindigen. Er zal geen genade voor de onrechtplegers zijn, slechts het zwaard wordt tegen hen opgeheven. Geen discussies, geen demonstraties, geen optochten, geen petitie's; slechts de **dood** zal de Waarheid van de Leugen doen scheiden. (*Open brief aan Hirshi Ali, 17-8-04*)

In de *open brief aan de islamitische jeugd* roept B. jonge moslims op om, zoals hijzelf gedaan heeft, op zoek te gaan naar de waarheid en de strijd voor de islamitische *oemma* te steunen:

Deze brief schrijf ik aan jullie, de toekomst van onze Ummah. Weet, moge Allah jullie leiden, dat de Islam vandaag de dag op de rand van de afgrond staat. De vijanden van de Islam plannen een laatste alles beslissende slag om het vaandel van **Laa ilaha illallah** neer te halen. Alhamdoe lillah dat er nog steeds mannen en vrouwen zijn die de lichttoren van Tawheed ten koste van henzelf en hun familie brandend houden. Moge Allah hun zielen met de hoogste grade van het Paradijs belonen. Waren deze nobele zielen er niet geweest, dan dwaalden wij nog steeds in de grote oceaan van Kufr en Shirk. (*Open brief aan de islamitische jeugd, geschreven vóór 13-10-04*)

Het is duidelijk dat B. door de moord op van Gogh "de lichttoren van de Tawheed" brandend heeft willen houden, ten koste van zichzelf, maar ook dat hij verwachtte als *sjahied* te sterven.

B. heeft in de loop van tweeënhalf jaar ruim vijftig teksten geschreven en vertaald, die redelijk goed te dateren zijn (zie inleiding bij mijn "Overzicht teksten geschreven door B."). Daardoor kan zijn ontwikkeling stap voor stap gevolgd worden. Ter illustratie citeer ik voornamelijk hieronder vrijwel uitsluitend teksten die door hemzelf geschreven zijn. Ik onderscheid in zijn ontwikkeling de volgende stadia:

1. eerste aanzetten tot verwerping van westerse waarden

- en normen (februari 2003)
2. verwerping van het westerse democratische staatsbestel en rechtstelsel (oktober 2003)
 3. globale oproep tot gewapende jihad tegen de democratie (maart 2004)
 4. oproep tot geweld tegen personen die de islam of the profeet Mohammed beledigd hebben. (juli 2004)

2) “De zoektocht naar de Waarheid”

In zijn testament zegt B. dat hij sinds het overlijden van zijn moeder “een zoektocht [heeft] ondernomen om de Waarheid te achterhalen.” De gevolgen daarvan worden zichtbaar in het artikel “Normen en waarden” (augustus 2002), waarin hij de “hang”problematiek van Marokkaanse jongeren met behulp van islamitische voorschriften en uitspraken van de profeet Mohammed te lijf wil gaan. Het betreffende artikel trok daardoor de aandacht van de AIVD (Brief van Remkes en Donner aan de Tweede Kamer op 10 november 2004). In het stuk “Jihad in Amsterdam-West” (Amsterdam.doc, 28 november 2002) wordt deze lijn voortgezet en laat hij zien dat zijn buurtwerkactiviteiten sterk door de islam geïnspireerd zijn. Het is een strategisch rapport over de activiteiten van de Werkgroep Jongeren, ingeleid en doorspekt met korancitaten en vrome formules. Hij noemt de “‘strijd’ tegen het negatieve imago van de buurt” jihad, in de zin van een vreedzame inspanning. Het stuk is een aanwijzing voor B.’s vroomheid op dat moment, maar nog niet voor radicalisering. Een eerste stap tot verwerping van algemeen aanvaarde normen en waarden wordt gezet in het document “Islam en integratie”, geschreven op 13 februari 2003. De Werkgroep Jongeren, waarin hij toen nog actief was, kreeg het verwijt dat er geen activiteiten voor vrouwen georganiseerd werden. B. schreef toen een stukje in het wijkblad *Over 't Veld*, waarin hij uitlegt dat hij werkt

vanuit zijn eigen islamitische opvattingen:

Dit betekent dus dat ik de islamitische richtlijnen probeer te volgen. Dat deze soms tegenstrijdig zijn met de algemeen heersende opvattingen betekent niet dat ik op enigerwijze van de "mijne" zou moeten afstappen. Dit geldt dus ook ten aanzien van het benaderen van vrouwen om deze te betrekken bij activiteiten op de manier zoals sommigen dat voor de werkgroep in gedachten hebben. Het voorgaande betekent overigens niet dat de werkgroep vrouwen bewust uitsluit, maar dat ze zoveel mogelijk vanuit "haar" eigen opvattingen werkt en daar waar dat wenselijk of nodig is, op gepaste wijze deze groep aanspreekt en eventueel betreft. (Islam en integratie.doc, 13-2-03)

Na maart 2003 begint voor B. een periode van zoeken naar de ware islam. Dat dit voor hem uiteindelijk een politieke en gewelddadige vorm zal zijn is op dat moment nog niet duidelijk. We vinden teksten waarin hij met behulp van een kabbalistische getallenmystiek probeert de betekenis van de koran te doorgronden (zie "Alleen wetten.doc" van april 2003). In een ander document geeft hij schematisch aan hoe men door vrome daden zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen ("Instelling.doc", van oktober 2003).

Uit ongeveer dezelfde periode (eind juli tot begin november 2003) stammen ook negen teksten die voornamelijk uit Arabische koranverzen (meestal met Nederlandse vertaling) bestaan rond één of meerdere thema's. Daaronder zijn er drie met de bestandsnaam "Van Abu Ghaled.doc", "Van Abu Ghaled2.doc" en "Van Abu Ghaled3.doc" (alle drie van eind september). De teksten gaan vooral over *tawhied*, *sjirk*, de Dag der Wederopstanding en, in mindere mate, over de jihad. Ik acht het aannemelijk dat dit teksten zijn aan de hand waarvan scholingsbijeenkomsten plaats vonden. De documenten met de naam "van Abu Ghaled" zijn zeer waarschijnlijk gemaakt door of in opdracht van de Syriër Abu Khalid / Muhammad / Radwaan/ al-`Isa.

3) “Het verwerpen van de Taghoet: ” De afwijzing van het westers staatsbestel (oktober 2003)

Rond oktober 2003 schrijft B. de eerste teksten die het westers staatsbestel verwerpen. De inleiding van het document “Democratie en islam” (Democratie.doc, 13 oktober 2003), geschreven door B. is daar heel duidelijk over. Hij zet daarin tegenover elkaar het democratische stelsel, dat volgens hem gebaseerd is op onderwerping van de mensheid aan kleine groepen mensen, en de sjarie’a (of beter, een op de sjarie’a gebaseerd politiek stelsel, RP), waarin mensen niet aan elkaar maar alleen aan God onderworpen zijn:

De Shariah is een onafhankelijk soeverein goddelijk systeem voor het leven dat niet onder gezag kan staan van een vals menselijk systeem. Sterker nog, de Shariah is gekomen om dit soort systemen van de aardbodem weg te vagen. En om alle mensen te onderwerpen aan Allah, de schepper van het universum, terwijl alle andere menselijke systemen; mensen onderwerpt aan een kleine groep mensen dat zichzelf als de elite beschouwt en waarin de onderwerpten als minderwaardig worden beschouwd. (...)
Ik heb in het verleden mensen actief opgeroepen om deel te nemen aan het democratische systeem, uit onwetenschap en omdat ik werkelijk dacht dat dit systeem het Islamitische belang zou kunnen vertegenwoordigen. Ik hoop dat Allah me hiervoor zal vergeven en hoop dat dit werkje als getuige voor mij zal dienen (om deze fout recht te zetten) op de dag dat Allah mij rekenschap zal vragen over mijn daden, Amien. (Democratie.doc, 13 oktober 2003)

Naast de inleiding van B. bevat dit document drie door hem uit het Engels vertaalde anonieme gedownloade teksten waarin het onderwerp (de strijdigheid van het democratische stelsel met de islam) verder wordt behandeld.

De verwerping van het democratisch staatsbestel door B. wordt in december gevolgd door de totale afwijzing van het westerse rechtssysteem omdat dat gebaseerd is op rechtspraak op basis van door mensen gemaakte wetten (Tahakumshirk.doc, 13-12 2003). In zijn inleiding tot een bloemlezing van vijftientig voornamelijk wahhabitische geleerden die betogen dat moslims, die een beroep doen op zulke rechtbanken als ongelovigen beschouwd moeten worden, schrijft B. het volgende:

Ondanks dat veel lezers overtuigd zullen raken van het feit dat het oordelen bij iets anders dan de Shariah Grote Kufr is, zullen zij desondanks van mening blijven dat in deze tijd en in een Westers land als Nederland er geen andere mogelijkheden zijn dan een oordeel te zoeken bij deze Thaghoet rechtbanken. Veel zullen als argument aanhalen dat ze geen oordeel zoeken, maar slechts hun "recht" verdedigen of halen. En dit is natuurlijk een valse manier van denken die de geloofsgetuigenis ondermijnd. En voor degenen die een beetje op de hoogten zijn van de hedendaagse actualiteiten, kunnen niet anders van mening zijn dat het Westers rechtssysteem niks anders is dan een systeem die het onrecht in de wereld overeind houdt. We hebben gezien hoe een premier van een land (Mr. Berlusconi van Italië) zichzelf van rechtsvervolging beschermt door zelf wetten te laten maken die in zijn voordeel werken. Dezelfde rechters die hem zouden moeten berechten zullen op basis van deze wetten hem met rust moeten laten, omdat zij slechts een vertolking zijn van deze wetten. We hebben ook gezien (en nog steeds zien) hoe America allerlei wetten en strafhoven in het leven roept, waarbij zij het vaandel van rechtvaardigheid opheist, en tegelijkertijd er alles aan doet om deze wetten en strafhoven voor haarzelf niet te laten gelden.

In een door B. vertaald stuk van een zekere Diya' al-Dien al-Qoedsi (De Ware Moslim, februari 2004) gaat de afwijzing en verwerping nog verder. Het traktaat van Al-Qoedsi behandelt een aantal thema's die al eerder de revue zijn gepasseerd zoals de verwerping van de democratie en rechtsstelsels die niet op de shari'a gebaseerd zijn. Maar opvallend in dit stuk is het gebod dat moslims niet met ongelovigen om moeten gaan en zich vijandelijk tegen hun moeten opstellen:

Zich terugtrekken van de ongelovigen betekent: hen haten, hen vijandschap tonen, hen verafschuwen, een afkeer van hen hebben en hen bestrijden. Als daarentegen een persoon van Laa ilaha illa Allah getuigt en trouw is aan de verplichtingen, zoals: bidden, vasten, zakaat, hajj en jihad en de mensen oproept tot het goede en het slechte verbiedt alsmede andere aspecten van de religie; maar hij voelt geen haat tegen de vijanden van de Islam, dan is hij ongelovig geworden; zelfs als hij maar van één van hen heeft gehouden en deze persoon een verwant van hem is. (*De Ware Moslim*, februari 2004)

4) "Sluit je aan bij de karavaan van de Martelaren!" Oproep tot jihad tegen de democratie (maart 2004)

In maart 2004 voltooit B. zijn stuk "To catch a wolf". Het is een stuk dat in grote woede is geschreven en dat een duidelijke oproep tot de gewapende jihad bevat, hoewel in nogal abstracte termen en zonder enige strategie. De omstandigheden die deze oproep rechtvaardigen worden in bijna apocalyptische termen beschreven Aan de ene kant is volgens B.

de democratie tot ondergang gedoemd. De titel van dit stuk verwijst naar een techniek van eskimo's om wolven te vangen. Daarvoor plaatsen ze een vlijmscherp met bevroren bloed erop in de sneeuw. Wolven ruiken het bloed, beginnen aan met mes te likken, snijden hun tong open maar blijven het bloed oplikken zonder te merken dat ze hun eigen bloed drinken. Op deze wijze bloeden ze leeg en sterven ze. B. stelt dat er een aantal "foplollies" van de democratie zijn (zoals koffieshops, bars, disco's, gokhallen) die de mensen verslaafd maken aan hun eigen wensen. Impliciet vergelijkt hij die met het fatale bebloede mes van de eskimojager. Dit "democratische pretpark" leidt dus, zo suggereert hij, tot de ondergang van de democratie. Maar vooralsnog is hiervan geen sprake. De islamitische gemeenschap wordt door vijanden van binnen en van buiten belaagd en "heeft een diepte punt bereikt die nog nooit een ander volk heeft meegemaakt." Maar de redding is nabij, verrassenderwijs dankzij de Nederlandse politiek:

Aangezien de Nederlandse politiek haar burgers (vooral allochtonen = moslims) stimuleert om actief deel te nemen aan maatschappelijke vraagstukken en de burgers stimuleert om haar verantwoordelijkheid hierin te nemen; zijn er inderdaad mensen opgestaan die deze maatschappelijke verantwoordelijkheid hebben genomen. Deze mensen hebben zich niet alleen de maatschappelijke verantwoordelijkheid van Nederland aangetrokken, maar die van de hele wereld en het tot hun taak gemaakt om deze te bevrijden van vooral de democratische slavernij.

Deze groep van "verantwoordelijke" moslims ziet het als taak om de heerschappij van de islam te vestigen. Zij roepen andere moslims op om zich te bevrijden en zich bij de jihad aan te sluiten:

Mr. Remkes, we zijn inderdaad opgestaan om de mensen aan te sporen en uit te nodigen voor de Jihaad. Waarom? Omdat we het onrecht niet langer kunnen verdragen. Dat de moskeeën ook oproepen tot de Jihaad is een grove leugen! Waarom? Omdat deze moskeeën de Islam hebben verkocht en de waarheid achter hun ruggen hebben verborgen. (...)

Deze volgende woorden zou ik graag aan de arrogante zelfverzekerde mr. Wilders willen richten: Het is inderdaad ons doel om de leugen en haar aanhangers te terroriseren met: LA ILAHA ILLA ALLAH. Het is inderdaad ons doel om het zwaard van LA ILAHA ILLA ALLAH tegen het leugenachtige kankergezwell te gebruiken. Het is inderdaad ons doel om met LA ILAHA ILLA ALLAH een revolutie op gang te zetten, die uw rotte democratische rechtsgang omverwerpt. En insha Allah zullen we jou en je companen, inclusief mevrouw Verdonk, op jullie knieën laten gaan voor de Heer der Werelden. En bij deze doe ik inderdaad nog een oproep om de jeugd voor de Jihaad te recrutereren: WORDT WAKKER! KIJK OM JE HEEN! DE MOSLIMS WORDEN AFGESLACHT EN JIJ KAN HELEMAAL NIKS DOEN, OMDAT JIJZELF AAN HET DOODBLOEDEN BENT! Bevrijdt jezelf! Kom uit die koffieshop, kom uit die bar, kom uit die

hoek. Geef gehoor aan de oproep van LA ILAHA ILLA ALLAH. Sluit je aan bij de karavaan van de Martelaren. Rijst op uit jullie diepe slaap, rijst op en schudt het stof van de vernedering van je af. Rijst op en geef gehoor aan de roep van HAJJA AL JIHAAD.(...)

Deze oproep tot gewapende strijd is nog weinig concreet. Zij lijkt sterk beïnvloed door de al eerder genoemde islamistische auteurs zoals Sajjid Qoetb en de Mawdoedi, die ook in zeer algemene termen over de jihad schreven als de islamitische revolutie om de heerschappij van de islam te vestigen en de *tawhied* over de *sjirk* te laten zegevieren zonder dat ze ingingen op praktische vragen van strategie en tactiek.

5) Concrete oproepen tot geweld (juli 2004)

Het is niet duidelijk wat B. met die algemene oproepen tot jihad trachtte te bereiken. Mogelijk speelden zulke oproepen een rol bij rekrutering. Het is aannemelijk dat zich bij B. (waarschijnlijk na discussies met andere leden van de "Hofstadgroep") het idee post vatte dat er een daad gesteld moest worden. Een probleem daarbij was dat de islamistische auteurs die hem inspireerden over de situatie schreven in hun eigen landen (of in de landen waar ze vandaan kwamen) en niet over het westen, terwijl iemand als B. zijn wortels in Nederland heeft. Dat blijkt onder meer uit zijn woede over plannen om radicale moslims naar Marokko terug te sturen. (zie open brief aan Wilders).

Dat de islamitische auteurs die door B. vertaald worden hun blikken vooral op de islamitische wereld gericht hebben blijkt b.v. uit het belang dat zij hechten aan de leer van de *takfier* (het tot ongelovige verklaren van moslims). Want daarmee rechtvaardigden zij het gebruik van geweld tegen islamitische politici en gezagsdragers. Abu Hamza al-Masri bijvoorbeeld, de zeer radicale Egyptische prediker die in Londen actief is, roept op tot verzet tegen de heersers in Egypte en elders in de islamitische wereld en gerechtvaardigt

dit met de bewering dat ze afvalligen zijn omdat ze niet regeren volgens de sjarie'a. Hoewel hij duidelijk stelt dat de autoriteiten in het westen de verspreiding van de islam belemmeren, roept hij toch niet op tot strijd tegen de Britse staat of bevolking. Integendeel, hij erkent de staat: als de moskee waar hij preekt wordt aangevallen, roept hij de hulp van de Britse politie in. Hij gaat er verder van uit dat hij de plicht heeft om de Britten vreedzaam tot de islam te bekeren. (Zie b.v. CD-Rom A1.17: Preken Abu Hamza, \Ghutbah\13g01).

Dit is geheel in overeenstemming met de klassieke leer van het islamitische recht. In principe hebben niet-moslims die buiten het grondgebied van de islam leven, geen recht op bescherming van leven en eigendom. Dat betekent het voor een islamitische staat geoorloofd is oorlog tegen hun te voeren. Maar als zo'n niet-moslim het gebied van de islam binnengaat en hem bescherming verleend wordt door een handelingsbekwame moslim, dan krijgt hij recht op bescherming gedurende één jaar, een soort tijdelijke verblijfsvergunning. In het omgekeerde geval, wanneer moslims vijandelijk gebied betreden met toestemming van de niet-islamitische overheid, en dus recht krijgen op bescherming van lijf en goed, geldt de regel van de sjarie'a dat dit wederzijds is: zo'n moslim moet dan volgens de sjarie'a de levens en de eigendommen van de niet-moslims respecteren, tenzij er een rechtvaardigingsgrond is om dat wel te doen. Verder is zo'n moslim verplicht om het gebied van het ongeloof onmiddellijk te verlaten, zodra hij zijn religieuze plichten niet meer kan vervullen.

Het is aannemelijk dat B. zich van deze regels bewust was. Dat plaatste hem voor een dilemma. Aan de ene kant wilde hij gewapende actie voeren om de heerschappij van zijn "zuivere" islam te vestigen. Maar volgens de regels van de sjarie'a is dat niet zo maar toegestaan en bovendien is er een praktische kant: hoe en waar te beginnen. Mogelijk als

geestelijke voorbereiding op concrete acties, vertaalt B. eind juni een tekst over de geneugten van martelaars in het hiernamaals, "Het slagveld: de veiligste plek op aarde" van een zekere Abu Sulayman (Het slagveld.doc, 29-6). In juli en augustus produceert B. dan drie teksten die geweld tegen Nederlanders rechtvaardigen en zelfs in bepaalde gevallen verplicht voorschrijven.

Het document "Verplichting van het doden van degene die de profeet (sallallahu alaihie wa sallam [d.w.z. moge God hem zegenen en bewaren; RP]) uitscheld" (verplichting.doc, van 2 juli 2004) is een vertaling van een kort fragment uit een boek van de 14^e eeuwse auteur Ibn Taimiya, die zeer populair is bij hedendaagse islamisten. Hij beargumenteert daarin dat moslims de plicht hebben om personen - moslims of niet-moslims - die de profeet beledigen ter dood te brengen. Dit opent natuurlijk perspectieven binnen Nederland. Het is een omstandigheid waardoor het gebruik van geweld niet alleen toegelaten, maar zelfs verplicht wordt. Al enige maanden voordien (mei 2004) vestigt B. de aandacht op het feit dat in Nederland de strijd tegen de islam via de media gevoerd wordt. Nu is er een ideologische rechtvaardiging om personen die die strijd voeren en de islam en de profeet Mohammed beledigen te vermoorden. De moord op van Gogh kon op grond van dit document als een religieuze plicht beschouwd worden.

Het tweede document is de "Open brief aan het Nederlandse volk" (Nederland.doc, van 12 augustus 2004). Hierin kondigt B. ongerichte terreurdaden aan in openbare gelegenheden:

De duistere wolken van de dood pakken zich samen boven uw land. Bereidt u dus voor op datgene waar u nooit op voorbereidt kunt zijn. De dood en martelingen van onze broeders en zusters zult u met uw eigen bloed moeten aflossen. U bent overal een doelwit geworden: in de tram, bus, trein, winkelcentrum enz. Het zal slechts een fractie van een seconde wezen en u zult zich tussen de dood bevinden. De ondraagelijke stank van de dood zal uw maag ondersteboven doen keren. U zult zichzelf onder de ingewanden en stukken vlees vinden. U zult de pijn van verlies en de pijn van verminking proeven. Mocht de dood u respijt geven dan zal de tijd voor u blijven stilstaan en zult u de gebeurtenis steeds opnieuw herleven. Het leven zal voor u in een Hel veranderen en u zult pas rust kennen als onze broeders en zusters dat ook kennen.

Impliciet keurt de tekst de aanval op het WTC goed, door te spreken over "de gezegende elfde september". De rechtvaardiging voor de aangekondigde terreurdaden berust op twee argumenten: (1) De Nederlandse regering steunt Amerika in haar strijd tegen de islam en geeft hulp aan Israël en (2) het Nederlandse volk heeft de regering gekozen en is dus ook verantwoordelijk voor de daden van de regering. Interessant is dat hetzelfde argument gebruikt wordt door de oppositionele Saoedische sjeich Hamoed bin `Oqlaa' al-Sjoe'aibi in zijn fatwa waarin betoogt dat de aanval op het WTC van 11 september 2001 volgens de sjarie'a geoorloofd was. De Engelse vertaling van deze fatwa is ook op een aantal computers van de Hofstadgroep aangetroffen. De sjeich beargumenteert daarin onder meer dat er in de VS geen onschuldige burgers waren omdat zij door verkiezingen hun regering hebben gekozen die strijd levert tegen moslims. De brief aan het Nederlandse volk is niet op het internet gezet. In zijn testament draagt B. zijn "broeders" op om onderling te overleggen (sjoera) of deze tekst alsnog gepubliceerd moet worden. Hij vreest namelijk dat ze er problemen mee kunnen krijgen.

Het derde document (Is de secularist een ongelovige.doc geschreven vóór 26-7-04) is de vertaling van een fatwa van een zekere Hamid al-`Ali die beargumenteert dat Yasser Arafat een afvallige is omdat hij een aanhanger is van een seculier politiek stelsel. Dit vormt de ideologische basis voor B.'s dreigbrief tegen de Amsterdamse wethouder Abou Taleb die hij kwalificeert als een "seculiere Moslim (=KAFIR)".

De brief aan het Nederlandse volk is niet de enige brief die B. in de zomer en het najaar van 2004 schrijft. In augustus en oktober produceert hij nog de volgende open brieven:

- Open brief aan Hirshi Ali (17-8), die B. op het stoffelijk overschot van van Gogh achterliet;

- Open brief aan de wethouder van Amsterdam: Abou Taleb (17-8)
- Open brief aan de liegende `aalim en imam. (27-8)
- Open brief aan de islamitische jeugd (13-10)
- Open brief aan de islamitische ummah (13-10)
- Open brief aan Wilders (13-10)

Drie brieven hebben een missionair karakter. Islamitische geleerden en predikers wordt erop gewezen dat als zijn de waarheid (d.w.z. de "zuivere" islam van de islamisten) niet uitdragen maar verborgen houden, zij in het hiernamaals door God gestraft zullen worden (Open brief aan de liegende `aalim en imam). De islamitische jeugd wordt opgeroepen om op zoek te gaan naar de waarheid (Open brief aan de islamitische jeugd) en de islamitische oemma (gemeenschap). In de brief aan de islamitische ummah worden moslims opgeroepen om zich op te offeren en wraak te nemen voor de vernedering en onderdrukking van moslims over de gehele wereld.

De brieven aan Hirsi Ali, Abou Taleb en Wilders zijn dreigbrieven waarin de geadresseerden, al dan niet met zoveel woorden, met de dood bedreigd worden. In de brief aan Hirsi Ali blijkt de doodsb bedreiging uit het feit dat ze afvallige wordt genoemd, dat ze tot de vijanden van de islam gerekend wordt en dat ze ervan beschuldigd wordt de profeet Mohammed te hebben beledigd, beschuldigingen die elk, volgens de klassieke leer van de sjarie'a de doodstraf rechtvaardigen. Ook de brief aan Abou Taleb kan als doodsb bedreiging gekwalificeerd worden. Hij wordt in de aanhef "*zindiq*" (ketter) genoemd en ervan beschuldigd dat hij als "seculiere muslim" een *kafir* (ongelovige) is. Zindieqs en moslims die van hun geloof afvallen, verdienen volgens de sjarie'a de dood. In de brief aan Wilders lijkt het in de eerste plaats om zijn vermeende homoseksualiteit te gaan ("Dit is een open brief aan de smerige poot Wilders"), ook al noemt B. -- maar meer als een

terzijde -- Wilders' voorstel om radicale imams terug te sturen. De geciteerde koranverzen gaan allemaal over de ondergang "het volk van Lot" als goddelijke straf voor hun homoseksualiteit. Omdat volgens veel islamitische geleerden homoseksueel geslachtsverkeer een halsmisdrijf is, zou deze brief ook als doodsb bedreiging begrepen kunnen worden, hoewel het mijns inziens minder duidelijk is dan bij de vorige twee brieven.

6) Conclusies

Hierboven heb ik de ontwikkelingen geschetst in het denken van B. zoals dat op grond van de door hem geschreven en vertaalde documenten gereconstrueerd kan worden. Deze ontwikkeling loopt van een periode van zoeken naar het stadium waarin hij er vast van overtuigd is dat gewelddadige actie geboden is, waarna hij de daad bij het woord voegt door van Gogh te vermoorden.

Na een tijd waar hij nog niet geheel gericht zoekt naar de ware islam komt hij omstreeks oktober 2003 tot het inzicht dat de islam een eenduidige politieke boodschap bevat en dat het zuivere monotheïsme (*tawhied*) zich niet verdraagt met de uitgangspunten van de democratie en met een rechtstelsel dat gebaseerd door mensen gemaakte wetten en dat de ware leer van de islam voorschrijft dat men niet-moslims als vijanden moet beschouwen en contacten met hen moet vermijden. Rond maart 2004 wordt zijn taal militanter en meer activistisch. Hij begint in algemene termen op te roepen tot gewapende jihad om de islam te redden van zijn vijanden: de democratie (een term die hij ook gebruikt om de westerse wereld in zijn geheel aan te duiden) en islamitische leiders die de ware islam onderdrukken. In schrille tonen beschrijft hij de kritieke situatie waarin de gemeenschap van moslims terecht is gekomen, aangevallen door vijanden van binnen en van buiten. Aan de

andere kant biedt hij hoop met zijn analyse dat ook de democratie verzwakt raakt. Hij stelt dat de redding moet komen van een nieuwe generatie moslims die de ware islam ontdekt hebben (zoals hij en zijn groep) en bereid zijn daarvoor gewapende acties te ondernemen. Daarbij benadrukt hij dat de noodzaak om de waarheid en het goede te hulp te komen tegen de machten van de satan steeds urgenter wordt. De laatste fase in zijn ideologische ontwikkeling, die rond juli 2004 begint, wordt gekenmerkt door de ideologische voorbereiding van concrete acties. Hij schrijft een aantal brieven waarin hij bepaalde individuen impliciet met de dood bedreigt en een brief gericht tot het gehele Nederlandse volk, waarin hij dreigt met aanslagen tegen willekeurige personen in openbare gelegenheden en hiervoor ook een religieuze argumentatie geeft. Enige tijd daarvoor heeft hij teksten vertaald die de religieuze rechtvaardiging leveren voor de acties tegen de slachtoffers van de dreigbrieven en voor de moord op van Gogh. De teksten uit de laatste periode wijzen maar in één richting: het verlangen om gehoor geven aan het gebod om de islam met geweld te verdedigen en wraak te nemen voor beledigingen de islam aangedaan. Uit het door hem geschreven gedicht "In bloed gedoopt" dat vóór 26 september 2004 is gemaakt, blijkt dat hij bij zo'n actie verwachtte te zullen sterven. Gezien de door hem geschreven brieven heeft B. verschillende acties overwogen (moord op Abou Taleb, op Hirsi Ali of op Wilders of ongerichte terroristische aanslagen tegen Nederlanders). Uiteindelijk heeft B. zonder voorafgaande waarschuwing van Gogh vermoord.

7) APPENDIX I: Korte karakterisering van de door B. vertaalde auteurs

Abd Allâh al-`Azzâm. (1941-1989)

Afkomstig uit Jenin, West-Bank/Jordanië. Docent landbouw; later studie shari'a in Damascus. Na de Israëliische bezetting van West Bank in 1967 terugkeer en deelname in verzetsacties. Studie islamwetenschap aan de Azhar-Universiteit, Cairo. Daarna naar Saoedi-Arabië en uitgezonden als gasthoogleraar naar Islamabad (Pakistan) Docent in Islamabad. Rond 1980 deelname aan jihad in Afghanistan naast activiteit als docent. Stichter van Dienstenbureau (maktab al-khidamat) voor de begeleiding van de Arabische strijders die naar Afghanistan kwamen. Werkte samen met Osama bin Laden. 1989 op zijn gereden in Pakistan en overleden. Auteur van talrijke boeken over jihad.

Abu al-A`lâ al-Mawdudi (1903-1979)

Indiase/Pakistaanse moslimleider. Stichter van de islamitische groepering Jama`ati Islami. Auteur van talrijke boeken. Is met Sayyid Qutb de belangrijkste ideoloog van het radicale islamisme.

Abu Hamza al-Misri (geb. ca. 1957)

Mustafa Kamil Mustafa, bekend als Abu Hamza al-Misri (i.e. de Egyptenaar). Geboren te Alexandrië. Kwam in 1979 naar Engeland en verkreeg Britse nationaliteit (herroepen in 2003). Vocht in de vroege jaren tachtig in Afghanistan waar hij zijn handen en een oog verloor. Na terugkeer werd hij imam en prediker van de radicale Finsbury moskee in Londen. Leider van een organisatie genaamd Supporters of Shari'a (Ansar al-Shari'a). Sinds mei 2004 in voorarrest n.a.v. uitleveringsverzoek van de VS. Auteur van een aantal islamistische geschriften die door B.

uit het Engels vertaald zijn. Zie www.shareeah.org

Abu Muhammad `Âsim al-Maqdisi (geb. 1957)

Geboren te Nablus, West-Bank/Jordanië. Oprichter van islamitische organisatie al-Muwahhidun. Waarschijnlijk inspirator van Abu Mus`ab al-Zarqawi, die het islamistische verzet leidt in Iraq. Eind 2004 door Jordaanse hof van staatsveiligheid vrijgesproken van de aanklacht betrokken te zijn geweest bij terroristische acties. Engelse tekst van zijn *This is our `Aqeeda* (geloofsleer) te vinden op <http://www.revivingislam.com/aqeedah/thisisouraqeedah.html>.

Auteur van het volgende gedicht: (zie Dit is de weg.doc)

De lijnen van mijn brief, moeder, graaf ik met mijn mes.
En nu vloeien de laatste druppels uit mijn bloedvaten.
De geur van de bomen ruikt in mijn neus als de ochtend bries.
Het vuur van de vijand lijkt op jasmijn.
Ik huil niet omdat de dood mij uitnodigt...
Want de dood is mijn droom en de oproeper van het recht.
Moeder; ik ben de winnaar als ik martelaar wordt voor mijn geloof...
Als ik mijn geloof en die van miljoenen verdedig.

Abu `Umar (al-Kuweiti)

Geen gegevens gevonden. Auteur van *Mirath al-anbiya'*, blijkens de vertaling een islamitisch geschrift.

Ahmad Shakir,

Niet getraceerd, maar gezien het vertaalde stuk een Egyptische moslimbroeder uit de jaren 1950.

Amir Sulayman,

Waarschijnlijk Muhammad Amir Sulayman Saqr. Was lid van de Egyptische Jama`a Islamiyya, een radicale islamitische groepering. Vluchtte in de jaren zeventig naar Saoedi Arabië waar hij deelnam aan de bezetting van de Haram al-Sharif in Mekka in 1979. Na zijn gevangenschap te hebben uitgezeten vertrok hij naar Afghanistan waar hij samenwerkte met Ayman al-Zawahiri.

Diya al-Din al-Qudsi

Geen persoonlijke gegevens bekend. Auteur van radicaal iuslamitische geschriften zoals al-Moeslim al-haqq, al-Koefr bi-l-Taghoet, Al-Yâsiq al-`asrî). Zie www.hakyayinlari.com

Hamid al-'Ali (geb. ca. 1961)

Fundamentalistische godsdienstgeleerde. Studie in Medina (Saoedi-Arabië). Nu hoogleraar in Koeweit. Onlangs gearresteerd door Koeweitse autoriteiten. Zie www.islamway.com en www.h-alali.net.

Khalid El Gharib

Geen persoonlijke gegevens gevonden, alleen twee preken van hem op een liberale islamitische website in de UK (www.khutbahbank.org.uk)

Khubiab Sahib

Geen persoonlijke gegevens bekend. Auteur van Zad-i Mujahid (De proviand van de jihadstrijder). Blijkens de inhoud van het boek heeft hij in Afghanistan gevochten. De Engelse vertaling van zijn boek stond op www.geocities.com, de website van de Supporters of Shariah, van Abu Hamza al-Misri.

Muhammad ibn `Abd al-Wahhab (1703-1792)

Godsdienstgeleerde op het Arabisch Schiereiland, auteur van talrijke boeken en stichter van het wahhabisme, een zeer traditionalistische en fundamentalistische richting in de islam, die nog steeds de heersende richting van de islam in Saoedi-Arabië is.

Muhammad Qutb

Broer van Sayyid Qutb. Vluchtte in 1965 van Egypte naar Saoedi-Arabië waar hij nu hoogleraar in de godsdienstwetenschappen is. Verkondigt een vreedzame

interpretatie van de boodschap van zijn broer.

Muhammad Sa`îd al-Qahtânî

Saoedische godsdienstgeleerde, prediker in Mekka (zie www.islamway.com), aetuer van onder meer een boek *al-Walâ'wal-Barâ'a*

Sayyid Qutb (1906-1966)

Leider van de Egyptische Moslimbroederschap. In 1966 ter dood veroordeeld. Zijn islamitische geschriften zijn nog steeds zeer invloedrijk.

`Umar `Abd al-Rahman (geb. 1938)

Egyptische blinde godsdienstgeleerde die banden onderhield met Egyptische radicale islamistische organisaties. Verschillende periodes in Egyptische gevangenissen. Midden tachtiger jaren naar Afghanistan waar hij met `Azzâm en Zawahiri samenwerkte in het Dienstenbureau (zie `Azzâm). In 1990 naar e VS, waar hij in verschillende moskeeën in New Jersey predikte. In 1996 veroordeeld tot levenslang wegens betrokkenheid bij een geplande aanslag. Auteur van verschillende radicaal islamistische boeken.

APPENDIX II: Verklarende woordenlijst

Centrale begrippen

Islamitische verhandelingen over de geloofsleer bevatten de essentiële dogma's waarin moslim moeten geloven Dit zijn: geloof in de eenheid van God (*tawhied*), in Mohammed als laatste boodschapper en profeet van God, in de Koran als laatste openbaringsgeschrift, het bestaan van een leven na de dood waar men bestraft of beloond wordt voor wat men daarvoor gedaan heeft, in het bestaan van engelen en in de goddelijke voorbeschikking. Interessant is dat in de geschriften van B. en de teksten die hij heeft uitgekozen om te vertalen vrijwel uitsluitend over het eerste punt wordt gesproken. Het gaat hier om de term *tawhied*, de belijdenis van de eenheid van God. Dit wordt door hem (in navolging van o.a. de Wahhabieten naar wier teksten hij af en toe verwijst) gezien als de essentie van de islam. Definiëring van dit begrip leidt ertoe dat het mogelijk is grenzen te trekken tussen moslims en ongelovigen (ook al beschouwen die zichzelf wel als gelovigen)

Charidjieten (Kharijieten)

Een secte die in de eerste eeuw van de islam ontstaan is n.a.v. een conflict over de eigenschappen waaraan de leider van de islamitische gemeenschap (kalief) moet voldoen. In tegenstelling tot de soennieten (die van mening waren dat een kalief tot de stam Mekkaanse stam Qoeraisj moest behoren) en de Sji'ieten (die vonden dat de kalief een afstammeling van de profeet Mohammed moest zijn), huldigden de charidjieten de opvatting dat iedere gelovige moslim in aanmerking kwam voor het leiderschap. Maar daarnaast waren ze van mening dat een moslim zijn geloof verloor en zich buiten de gemeenschap plaatste als hij ernstige zonden beging of een verkeerde

interpretatie van de islam voorstond. Zo iemand werd door hen als vijand beschouwd tegen wie gestreden mocht worden. De opvattingen van hedendaagse radicale fundamentalistische stromingen tonen gelijkenis met die van de charidjieten. Zij willen daar echter niet mee vereenzelvigd worden omdat de charidjieten algemeen als niet-orthodox beschouwd worden.

Djahiliya (jâhiliyya)

De oorspronkelijke betekenis is de situatie in pre-islamitische periode, de tijd van onwetendheid (het Arabische werkwoord *jahila* betekent niet weten). Door hedendaagse fundamentalisten zoals Sajjid Qoetb wordt de term ook gebruikt voor hedendaagse islamitische maatschappijen die volgens Qoetb en anderen niet meer volgens de voorschriften van de sjarie'a leven.

Fasiq (fâsiq)

Een moslim die een zware zonde heeft begaan of zich regelmatig schuldig maakt aan kleinere zonden wordt *fâsiq* genoemd. Volgens de voorschriften van de shari'a mag hij niet in rechte als getuige optreden.

Fundamentalisme (binnen de islam)

Term gebruikt voor activistische stromingen die door zich te beroepen op een letterlijke interpretatie van de oorspronkelijke bronnen van de islam (koran, soenna van de profeet), een zuivere, anti-westerse vorm van de islam willen verbreiden. Doorgaans betekent dit dat zijn een duidelijk herkenbare islamitische levensstijl propageren en trachte op te leggen. Fundamentalistische stromingen of organisaties die

ook streven naar politieke macht en het stichten van een islamitische staat (d.w.z. een staat gebaseerd op de sjarie'a), noemt men doorgaans islamistisch. Hoewel de opvattingen van fundamentalisten zeer traditioneel zijn, moet men ze niet verwarren met conservatieven. Fundamentalisten zijn militant en activistisch omdat ze de status quo (die volgens hen niet in overeenstemming is met de ware islam) willen veranderen, terwijl conservatieven de status quo juist willen behouden, maar zich verzetten tegen veranderingen.

Iemaan (îmân) en koefr (kufr)

Iemaan (geloof) betekent dat men alle centrale dogma's van de islam, (zie Central Begrippen, hierboven)) voor waar houdt. Dat impliceert ook dat men gelooft dat de belangrijkste regels (d.w.z. die waarover geen meningsverschil bestaat onder de geleerden) van goddelijke wet, de shari'a, waar en geldig zijn. Indien het geloof in een of alle van deze punten ontbreekt, is er sprake van **koefr**, ongeloof. Een ongelovige is een **kafir** (meervoud **koeffaar**).

Islamisme (politieke islam)

Wordt gebruikt voor fundamentalistische organisaties die streven naar politieke macht en het stichten van een islamitische staat, d.w.z. een staat gebaseerd op de sjarie'a. Islamisme impliceert niet automatisch het gebruik van geweld: er zijn ook islamistische groepen die hun doel willen bereiken via vreedzame politieke activiteiten.

Jahiliya

zie *Djahiliya*

Jihad (djihaad)

De grondbetekenis van jihad is inspanning. Doorgaans wordt het gebruikt in combinatie met de formule "*fi sabiel Allah*", ten behoeve van God. Meestal wordt het woord gebruikt in de betekenis van strijd (al dan niet gewapend) voor de islam. In de geschriften geschreven of vertaald door MB wordt het altijd gebruikt in de betekenis van gewapende strijd (behalve in de tekst Amsterdam.doc). De tegenstanders in deze strijd zijn ongelovigen (waaronder ook afvallige moslims vallen). *Takfier* speelt een belangrijke rol voor de hedendaagse islamisten om strijd tegen andersdenkende moslims te rechtvaardigen. Iemand die deelneemt aan de jihad is een *moedjahid* (*mujâhid*)

Jihadistisch

Een term die in de recent literatuur over de moderne islam wel gebruikt wordt om stromingen aan te duiden die het gebruikt van gewapende jihad voorstaan om hun doelstellingen te verwezenlijken.

Kharijieten

Zie charidjieten

Koefr

Zie *iemaan*

La ilaaha illa Allah

Eerste deel van de islamitische geloofsbelijdenis: Er is geen god behalve de God (Allah)

Moenafig (munâfiq)

Een *moenafig* is een ongelovige die zich voordoet als een gelovige. Het woord wordt vaak vertaald als hypocriet of huichelaar. Hypocrisie is **nifaaq**. Omdat geen rechtsgevolgen verbonden kunnen worden aan innerlijke overtuigingen die niet kenbaar zijn, kan een *moenafig* niet tot ongelovige worden verklaard. Zij kunnen echter soms wel herkend worden b.v. aan hun geringe enthousiasme om aan de jihad deel te nemen. B. spreekt in zijn testament ook over de "hypocriete manier van leven" van zijn familie en spoort zijn broeders aan om de familie duidelijk te maken dat ze deze manier van leven moeten opgeven.

Moewahhid

Zie *tawhied*

Oemma

De gemeenschap van alle moslims.

Salafisme

Term die in de recente literatuur over de moderne islam gebruikt wordt voor islamitische organisaties en stromingen die op zoek zijn naar de zuivere islam zoals die gepraktiseerd werd door de eerste generaties moslims (*al-salaf al-salih*, de vrome voorvaders). De term is verwarrend omdat zeer diverse stromingen binnen de islam (variërend van modernistisch tot zeer fundamentalistisch en anti-westers) zichzelf als salafistisch aanduiden. Zij gebruiken dit dan als een keurmerk om aan te geven dat hun ideeën niet zomaar uit de lucht gegrepen zijn, maar een solide basis hebben in de vroege islam. Zie verder **fundamentalisme** en **islamisme**.

Shirk

Zie *sjirk*, *tawhied*

Sjahied (shahîd, shaheed)

Iemand die sneuvelt als moedjahid is een martelaar. Zijn stoffelijk overschot hoeft niet gewassen te worden en hij gaat direct naar het paradijs

Sjarie`a (sharî`a)

De door God geopenbaarde wet van de islam. God heeft in de koran en door middel van uitspraken en handelingen van de profeet Mohammed (*soenna*, verzameld in de *hadieth*, de overleveringen over Mohammed) zijn voorschriften kenbaar gemaakt. De rechtsgeleerden hebben in de eerste eeuwen van de islam op basis van deze bronnen het rechtssysteem ontwikkeld. Dit omvat niet alleen recht in onze zin (familierecht, burgerlijk recht, strafrecht), maar ook voorschriften op het gebied van de eredienst (gebed, vasten, *hadjdj*), voedselvoorschriften (verbod van wijn, regels voor halaal voedsel) en voorschriften voor sociaal verkeer, de omgang tussen de geslachten etc. .De sjarie`a is niet gecodificeerd en is te vinden in de boeken van de rechtsgeleerden, die het vaak op concrete punten met elkaar oneens zijn.

Sjirk

Zie *tawhied*

Taghoet (tâghût), meervoud: tawaghiet

Alles wat aanbeden wordt naast God, dus in strijd met de idee van *tawhied*, wordt *taghoet* genoemd. Dit kan slaan op de

satan (*sjaitaan*), op afgoden, op mensen die zich met hun insteming laten vereren, op regeringen die gehoorzaamheid eisen aan andere wetten dan de shari'a etc. B. geeft ook enige voorbeelden van *taghoet*: de koning van Marokko omdat hij mensen voor zich laat buigen, de Nederlandse koningin en regering omdat zij regeren op grond van andere wetten dan de sjarie'a, Nederlandse rechtbanken, omdat ze niet rechtspreken volgens de sjarie'a en kandidaten voor het parlement en andere vertegenwoordigende lichamen "omdat jij je stem geeft om mensen regels te laten veranderen, dus laat jij mensen oordelen met een andere oordeel dan die van Allah(swt)." (zie *Hoe de thaghoet te verwerpen*)

Takfir (takfir)

Takfir betekent "tot ongelovige verklaren" (via de letters KFR is het verwant met *koefr*, ongelooft). Wanneer een moslim door woord of daad essentiële geloofswaarheden verwerpt, zullen andere moslims hem als ongelovige beschouwen. Volgens het klassieke islamitische recht moet zo iemand berecht worden en indien de rechtbank vaststelt dat de aangeklaagde een afvallige is, moet ze hem enige bedenktijd gunnen, waarna, als hij volhardt, hij ter dood gebracht wordt. In de meeste islamitische landen wordt dit recht niet meer toegepast, hoewel afvalligheid doorgaans wel consequenties heeft op het gebied van het huwelijksrecht: het huwelijk van een afvallige wordt nietig. Radicale islamitische groepen zijn van mening dat zij hier het recht in eigen hand kunnen nemen. Zij vinden dat moslims, die **volgens hun interpretatie** niet meer als moslims beschouwd kunnen worden, volgende shari'a gedood mogen worden. *Takfir* is een centrale doctrine voor hen, om geweld te rechtvaardigen tegen de regeringen van islamitische staten die de shari'a niet of slechts gedeeltelijk toepassen. Dit werd b.v. gedaan door moordenaars

van de Egyptische president Sadat in 1981. B.'s belangrijke inspiratiebron, Abu Hamza al-Masri betoogt in zijn *Allah's governance on earth* dat democratie gelijkstaat aan *koefr* en dat moslims die in vertegenwoordigende organen zitten of aan verkiezingen deelnemen ongelovigen (*koeffaar*) zijn.

Tawhied (tawhîd, tawheed) en sjirk (shirk)

Zoals de wahhabieten benadrukt B. dat de eenheid van God verschillende aspecten heeft. De eerste is *tawhied al-oeloehiya*, de eenheid van de goddelijkheid: d.w.z. de erkenning dat er één almachtige schepper van het heelal is wie men dank moet betuigen door middel van religieuze rituelen zoals het gebed. Het tweede aspect is de *tawhied al-roeboebiya*, de erkenning dat er slechts een heer is die gehoorzaamd moet worden door zijn wet te volgen. Andere personen en objecten die naast God vereerd of gehoorzaamd worden, worden *taghoet* genoemd (zie hieronder). Degenen die de correcte vorm van *tawhied* belijden en praktiseren noemen zich *moewahhidoen (muwahhidûn)*, enkelvoud: *moewahhid*. Dit zijn begrippen die men ook in de klassieke wahhabitische theologische literatuur aantreft. Een aspect dat pas vrij recent (d.w.z. in de loop van de 20e eeuw, via de werken van de Egyptenaar Sayyid Qutb, gest. 1966) de aandacht krijgt is ***Tawhied al-hakimiya***, de erkenning dat de soevereiniteit (ook de politieke) bij God ligt. Dit betekent dat een staat alleen Gods wetten (de shari'a) mag toepassen. Een staat die dat niet doet, b.v. omdat die uitgaat van de soevereiniteit van het volk (democratie) en rechtbanken heeft ingesteld die rechtspreken op grond van door mensen gemaakte wetten, is een instrument van ongeloof (*koefr*). Dit is een standaardonderdeel van de ideologie van radicale islamitische groepen geworden. Het begrip staat in veel teksten van B. centraal en wordt door hem gebruikt als ideologische

onderbouwing van zijn verwerping van het Nederlandse rechtssysteem.

Het tegengestelde van *tawhied* is ***sjirk***, het toekennen van genoten aan God, d.w.z. polytheïsme. Dat kan expliciet, door het aanbidden van afgoden, maar ook impliciet (althans volgens radicale islamitische stromingen) door wetten te maken naast die van God, d.w.z. de shari'a of volgens die wetten recht te spreken). Een persoon die *sjirk* pleegt is een *musjrik*. In navolging van fundamentalistische auteurs gebruikt B. het onderscheid tussen *tawhied* en *sjirk* om een grens te trekken tussen echte moslims en moslims die zich misschien wel moslims noemen, maar in feite ongelovigen zijn (*takfier*).

Walaa' en baraa'a

Loyaliteit en distantie. Islamisten en fundamentalisten benadrukken dat moslims zo min mogelijk moeten omgaan met niet-moslims en alleen loyaal moeten zijn ten opzichte van mede-moslims. Het is de ideologische basis voor het principe van de parallelle gemeenschappen dat aangehangen wordt door sommige islamitische organisaties in West-Europa.

Zindieq (zindīq)

Ketter, een moslim die een van de centrale leerstellingen van de islam verwerpt. In de Open brief aan de wethouder van Amsterdam wordt Abou Taleb als *zindieq* aangeduid.